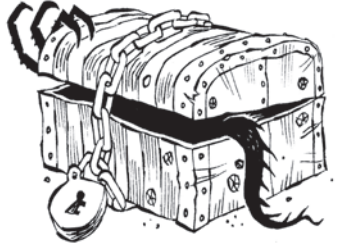

MALAMANDER

THOMAS
TAYLOR

GENC
T
TIMAS

İMDAT KAŞABASI

İMDAT KAŞABASI'NA MUHTEMELEN farkında bile olmadan gelmiştin.

Geldiğinde mevsimlerden yaz olurdu. Dondurma, şezlonglar ve kızarmış patateslerini aşırان martılar olurdu. Baban o ilginç deniz kabuğunu bulurken sen de muhtemelen annenle kaya havuzlarında oynuyor olurdun. Hatırladın mı? Ve bahse girerim eve dönmek için arabaya binip iskelenin üstüne ışıklı harflerle yazılmış İMBAT İSKELESİ kelimelerine baktığında, deniz kenarında geçen gününe dair her şeyi unutmaya hazır hale gelirdin.

İşte öyle bir yerdi.

Yazın gidilen türden.

Ama buraya bir de ilk kış fırtınaları koptuğunda gelmeyi denemeliydin, hani her Kasım ayındaki gibi B harfinin üst kısmı uçup gittiğinde. Deniz sisi, sokaklara dev hayalet dokunaçlar gibi yayılırken ve tuzlu su bulutu Büyük Nautilus Oteli'nin camlarını zangırdatırken. O zamanlarda çok az kişi İmdat Kasabası'nı ziyarete gelir. Karanlık çöktüğünde ve rüzgâr Canavarağzı Kayalıkları ile Leviathan savaş gemisinin enkazında uluduğunda bölge sakinleri, bazılarının şimdilerde bile o kaygan malamander yaratığını gördüklerine yemin ettikleri sahilden uzak dururlar.

Ama muhtemelen malamandere inanmıyorsun. Belki de yarı balık - yarı insanın gerçek olması mümkün değil diye düşünüyorsun. Hiç sorun değil. Dondurmaların ve şezlonglarınla takılmaya devam et. Zaten bu hikâyeye de pek sana göre değil. Hatta kendine bir iyilik yap ve okumayı hemen bırak. Bu kitabı kapat ve eski bir teneke kutuya kilitle. Kutuya ağır bir zincir dola, iskeleden denize at. İmdat Kasabası'nı duyduğunu bile unut. Normal hayatına geri dön. Büyü, evlen, bir aile kur. Ve çocukların yürümeye başladıklarında onları da günübiriğine deniz kenarına götür. Tabii ki yaz mevsiminde. Sahilde gezintiye çık ve sen de ilginç bir deniz kabuğu bul. Almak için eğil. Ama o da ne, deniz kabuğu bir şeye takılmış. Eski bir teneke kutuya.

Kilit koparılmış, zincir de gitmiş. Deniz bunu yapabilir mi? Kutuyu açıyorsun ve bir de bakıyorsun ki, içinde...

...hiçbir şey yok.

Sadece kaya midyeleriyle yosunlar. Ve başka bir şey. *Sümük* gibi bir şey mi yoksa o?

Arkandan gelen bir ses duyuyorsun – giderek yaklaşan ayak seslerine benzer bir ses. Giderek yaklaşan yapış yapış yüzgeçlerin sesleri gibi.

Arkana dönüyorsun.

Ne görüyorsun?

Gerçekten mi?

Eh, belki de bu tam sana göre bir hikâyedir.

BÜYÜK NAUTILUS OTELİ

BU ARADA BENİM ADIM Herbert Limon. Ama çoğu kişi bana Herbie der. Şapkamdan da görebileceğiniz gibi, Büyük Nautilus Otelinde kayıp eşya sorumlusuyum. Zamanında birisi bana çoğu otelde kayıp eşya sorumlusu bulunmadığını söylemişti ama bu doğru olamaz. Öyleyse o kadar kayıp şeyle ne yapacaklar? Ve bunları kaybedenler nasıl geri alacaklar?

Bu kadar önemli bir iş için sanırım biraz gencim ama bu işi bana otelin sahibi Leydi Kraken'in ta kendisi vermişti. Otel yöneticisi Bay Yumuşakça bile buna bir şey

diyemez. Elbette bir şey demek isterdi - Otele para kazandırmayan her şeyden nefret eder. Eğer elinden gelseydi, Kayıp Eşya Bürosu'nu yönetici olur olmaz kapatırdı ve resepsiyon lobisindeki bankomun kapısına kilit vurulurdu. Ve bunlar olsaydı, kızı hiç tanıyamazdım.

Penceremden içeri girmek için çabalayan kızı.

Bana, "Sakla beni!" diyen kızı.

"Sakla beni!"

Onu baştan aşağıya süzdüm. Eh, daha çok başını çünkü pencerenin mandalına takılmıştı ve mahzen pencereleri de tavanın dibindeydi. Eğer bir hırsızsa, pek de başarılı bir hırsız değildi.

"Lütfen!"

Onu takıldığı yerden kurtardım ama bu, onun aşağı düşmesiyle neredeyse ezilmem anlamına geliyordu. Kar yağıyordu, o yüzden pencereden içeriye epeyce bir kış da girdi.

Ayağa kalktık ve onunla yüz yüze geldim: Kıvırcık bir saç öbeğinin tepesine yün bere geçirmiş, eski püskü kazaklı bir kız. Tam konuşmak üzereydi ki yukarıdan gelen yüksek seslerle durdu. Giderek yaklaşan yüksek sesler. Kız, gözlerini panikle kocaman açtı.

“Buraya!” diye fısıldadım ve onu Kayıp Eşya Bürosu’nda hiçbir sahip çıkkanı olmadan on yıllardır duran büyük bir seyahat sandığına doğru çektim.

Kızı, bir şey söyleyemesine fırsat vermeden sandığa soktum ve kapağı üstüne kapattım.

Sesler şimdi tam benim bankomun oradan geliyordu: Bay Yumuşakça’nın zor birisiyle baş etmeye çalışırken çıkardığı mızımızlanma ve yaltaklanma sesleri. Birkaç kayıp çanta, şemsiye ve ıvır zıvır kaptım, sandığın üstüne yığdım ve yıllardır o şekilde duruyorlarmış gibi görünmelerini umdum. Derken, resepsiyonda insanların kendileriyle ilgilenmem için çaldıkları zil, deli gibi çın-çın-çınlamaya başladı. Şapkamı düzelttim, basamaklardan yukarıdaki bankoma koşar adım çıktım ve daha demin çok garip bir şey olmamış gibi ‘*Size nasıl yardımcı olabilirim?*’ tavrımı takındım.

İlk gördüğüm kişi, kelini saçıyla kapatmaya çalışan Bay Yumuşakça’ydı.

Birisine dili dolanarak “Eminim bir yanlış anlama olmuştur” diyordu. “Eğer konuyu araştırmama izin verirseniz...”

Konuştuğu kişi, daha önce gördüğüm kimseye benzemiyordu. Uzun ve siyah denizci paltosu sıırıslıklam olmuş bir adamdı. Resepsiyonun üstüne doğru çarpık bir taş sütun gibi eğilmişti, yüzü iç karartıcı sarp bir ka-

yalıĝa benziyordu ve gözleri de harap olmuş bir kaptan şapkasının siperliğinin altında gizlenmişti. Zilimi, kaskatı parmağıyla bıçaklarcasına çalıyordu. Ben geldiğimde durdu, daha da öne eğildi ve gölgesinin içinde kaldım.

“Nerede?..” dedi, iki ıslak granit levha sürtünüyormuş gibi bir sesle. “Kız. Nerede?”

“Öhöm” diyerek boğazımı temizledim ve Bay Yumuşakça’nın müşterilerle konuşurken kullanmamı beklediği sosyetik tavrımı takındım. “Acaba kimi kastediyor olabilirsiniz, efendim?”

Adamın sıırıslıklam kemik sarısı sakalının içinde baş aşığı dönmüş bir “V” harfinden fazlası olmayan ağzı, bir tıslamayla açıldı. Sakalının içinde yosunlar olduğunu fark ettim, daha fazlası da paltosunun kararmış pirinç düğmelerine dolanmıştı. Kötü bir şeyler olmak üzereymiş gibi kokuyordu.

“NEREDE?”

Yutkundum. Eh, elimden ne gelirdi ki? Ben sadece bir kayıp eşya sorumlusuydum. Böyle durumlar için eğitilmemiştim.

Bay Yumuşakça mırıldanırcasına “Sevgili bayım,” dedi, “Sorununuzu eminim çözebiliriz. Tam olarak ne kaybettiniz?”

Adam bankomdan geriye çekildi ve Bay Yumuşakça'nın tepesine dikildi. O ana dek paltosunun içinde saklı tuttuğu sağ elini çıkardı. Bay Yumuşakça, adamın elinin olması gereken yerde balıkçıların kullandığı türden zıpkın uçlu kocaman kakıç kancasını görünce sinerek geri çekildi.

“Kız,” dedi adam.

Bay Yumuşakça hakkında söyleyebileceğim bir şey varsa o da hangi savaşa gireceğini bilmesidir. Ve bu durumda da, dev davetsiz misafirimizi yenmesinin hiçbir yolu olmadığından onun safına katılmıştı. Bana döndü.

“Herbert Limon! Aşağıda bir kız var mı?”

Şimdi *ikisi de* tepemdediler.

Başımı salladım. ‘*Size nasıl yardımcı olabilirim?*’ tavrım buhar olduğundan, onun yerine masumca sırtımayı denedim.

Tiz bir sesle “Hayır,” diyebildim. Sesimin böyle çıkmasından nefret ederim. “Aşağıda saklanan kız yok. Hem de hiç.”

Ve tam o sırada arkamdan, mahzenin bulunduğu bodrum katından hafif bir ‘*küt*’ sesi geldi. Tam da seyahat sandığında saklanırken rahat etmeye çalışan birinden çıkacak bir ses gibiydi.

Eyvah.

Sakallı denizci ağzını bir zafer iniltisiyle açtı ve kara gözleri şapkasının siperliğinin altında parladı. Köşemin kapısını sertçe açtı, yanımdan geçerken de beni ittirdiği gibi duvara yapıştırdı. Mahzene inen merdivenden güçlkle geçerken ufak tüneli tamamen kapladı. Alçak tavana çarpmamak için eğilmekten kamburu çıktı.

Arkasından seğirttim. Yalnız bunu cesaretimden değil, başka ne yapacağımı bilmediğimden yapmışım.

Denizci, mahzenin ortasında dikilmesiyle odayı doldurmuştu. Açık mahzen penceresinin altında biriken erimiş karlara baktığını ve seyahat sandığına kadar giden ıslak ayak izlerini takip etmek için başını çevirdiğini gördüm. Sandığın üstüne yığıdığım şemsiyelerle çantalar yere saçılmıştı. Artık sandığın başında “HUHUUU! KIZ BURADA!” yazan ışıklı bir tabela olsa yeriydi.

Eğlenceyi kaçırmamak için koştura koştura aşağı inen Bay Yumuşakça da bütün bunları gördü ve öfkeden kıpkırmızı oldu.

“Herbert Limon! Bak şimdi sana neler...!”

Ama elinin olması gerektiği yerde zıpkın uçlu bir kanca bulunan denizcinin bir sonraki hamlesi sayesinde, Bay Yumuşakça'nın bana neler yapacağını öğrenemedim. Denizci, kancasını havaya kaldırıp dehşet verici bir gümbürtüyle sandık kapağına sapladı. Asılıp sertçe çekerek tekrar tekrar indirdi. Sandığın kapağı her dar-

beyle çatırdayıp dağılırken dört bir yana tahta kıymıkları yağdı. Sandık artık parçalarına ayrılmaya başlamıştı. Adam sandıktan geri kalanları sağlam elinin yardımıyla açtı ve...

...bomboştu!

Eh, tam olarak bomboş sayılmazdı. Enkazın ortasında epey şaşırılmış görünen bir örümcek duruyordu. Bir de yün bere. Örümceğin panikle ortadan kaybolmasını seyrederken onunla birlikte

kaçabilmeyi diledim. Artık ortada sadece bir yün bere vardı. Bu kesinlikle kızın taktığı o parlak renkli bereydi. Ama kızıdan hiçbir iz yoktu.

Kancalı Adam, ağır ve emin bir hareketle yün bereyi zıpkın uçlu kancasına geçirdi. Dönüp bana doğru uzattı. Yüzü bir fırtına bulutu gibiydi. Uzanıp bereyi ondan kibarca alırken her nasılsa tiz ses çıkarmadan konuşacak cesareti bulmuştum.

“Sadece bir kayıp eşya,” dedim. “Bu sabah teslim edilmişti. Henüz etiketleme fırsatı bulamamıştım, hepsi o.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından da Kancalı Adam kükredi – büyük, anlamsız bir öfke böğürtüsüydü. Kocaman kollarını bir yandan bir yana sallayarak mahzenimin altını üstüne getirmeye başladı. Adam kızı bulmaya çalışırken öfkeden deliye dönünce çantaların, paltoların, şapkaların ve bazıları çok uzun zamandır

dokunulmadan duran türlü kayıp zimbirtının havada
uçuşmaya başlamasıyla merdivenlere doğru geriledim.
Ama kimseyi bulamadı.

Kız gitmişti.

